

Kęstutis Genys

PABUDOME IR KELKIMĖS

Iš nevirties į nevirtį, per prarastąjį rojų,
Paniekinti, pažeminti, išganymo ieškokjome.
Iš nuodėmės į nuodėmę – į ją supanašėjome,
Ir kai visai pajuodome, kai likom tik šešėliai jos –

*Ko verkiame ir dejuojame, ko slapstomės pakampėmis?
Aušra įsidienojusi – pabudome ir kelkimės!*

Į Lietuvą sugrįžtame čiabuveliais – pražuvėliais,
Namų nebepažįstame... lietuviai – nelietuviai mes?
Per skaistyklas, per pragarus, iš nežinios į nežinią,
Mes pagaliau atradome, kad Lietuva – tai sąžinė.

Pabudome, pabudome, pamatėme, pamatėme –
Kad mes ją patys žudėme, be sąžinės – vienatinę.
Bedaliai savo žemėje, mes patys save niekinam,
Mes patys save žeminam, mes pasidarėm niekieno...

Pabudome, o dvasioje dar pasilikom elgetos.
Kodėl mes laisvės prašome? Argi laisvi taip elgiasi?
Ko verkiame ir dejuojame, ko slapstomės pakampėmis,
Aušra įsidienojusi – pabudome ir kelkimės!

1989 m.

Kęstutis Genys, *Lietuva – tai sąžinė*, Kaunas: Varpas, 1990, p. 3.